

Chương 16

Nói Chuyện Trong Đêm

Vì nôn nóng tìm ra lời giải đáp, sau khi máy bay hạ cánh, tôi về thẳng ký túc xá, chỉ muốn gặp ngay chuyên gia tình yêu để nghe tư vấn về chuyện tình cảm của tôi. Ai ngờ vừa vào phòng, tôi liền nhìn thấy bạn chuyên gia đang ôm gối buồn bực, người thoang thoang mùi rượu, chiếc điện thoại di động bình thường nằng không rời tay giờ nằm trơ trọi một bên.

Tôi giật mình, không kịp bỏ hành lý, lập tức ngồi xuống đầu giường của cô. “Tâm Tâm! Cậu làm sao thế? Không phải cậu và anh Trịnh...”

Nhắc đến cái tên này, Tâm Tâm lập tức ôm mặt. “Đừng nhắc nữa, chán quá đi!”

Tôi lặng lẽ đưa ánh mắt dò hỏi về phía Vận Vận và Trác Trác đang xem ti vi, mấp máy môi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Trác Trác từ trước đến nay lúc nào cũng lạnh như băng giả bộ không nghe thấy, tiếp tục coi ti vi. Vận Vận không kiêng dè, bật cười thành tiếng. “Tâm Tâm của chúng ta thì giỏi rồi, hôm nay hẹn gặp anh Trịnh để tỏ tình với anh ấy.”

Bạn chuyên gia nào đó lập tức đính chính ngôn từ không chính xác của Vận Vận: “Không phải tớ đi tỏ tình với anh ấy. Tớ chỉ muốn hỏi anh ấy tại sao không có việc gì lại nhắn tin quấy nhiễu tớ, có phải thích tớ rồi không?”

“Anh ấy nói thế nào?” Đây cũng là điều tôi muốn biết từ lâu.

Tâm Tâm còn chưa kịp trả lời, Vận Vận đã cướp lời: “Kế hoạch của Tâm Tâm nhà chúng ta rất chu đáo, cậu ấy hẹn anh Trịnh đi uống rượu tâm sự, định nói những lời tự đáy lòng với anh Trịnh sau khi say rượu...”

Tôi gật đầu tán thành. Đàn ông và đàn bà uống rượu tâm sự, dù không có lửa cũng có thể quẹt ra lửa, không hổ danh là tác phong của chuyên gia tình yêu.

“Đáng tiếc, hai người uống rượu tâm sự hai tiếng đồng hồ, hết cả một thùng bia, trong khi Tâm Tâm nhà chúng ta vẫn tỉnh táo, anh Trịnh đã say đến mức bất tỉnh nhân sự...”

“Không phải chứ? Tửu lượng của anh ấy kém vậy sao?”

Tâm Tâm buồn bực, thở ngắn than dài: “Không phải tửu lượng của anh ấy kém, mà là tớ không chọn đúng thời cơ. Lúc tớ gọi điện cho anh ấy, anh ấy đang uống rượu cùng bạn. Anh ấy nghe nói tớ một mình uống rượu ở quán bar,

tưởng tớ có tâm sự gì, lập tức chạy đến an ủi tớ... Trước đó, anh ấy đã uống không ít, một thùng bia anh ấy giành uống hết tám, chín chai, không say mới lạ!”

Tôi không nhịn nổi, phì cười. “Anh Trịnh thương cậu như vậy, cậu còn buồn bực nổi gì!”

Tâm Tâm khóc không ra nước mắt, kéo tay áo tôi. “Vấn đề ở chỗ, cả buổi tối anh ấy an ủi tớ, bảo tớ đừng đau lòng vì một người đàn ông không đáng để tớ yêu mà bỏ lỡ người đàn ông ngay bên cạnh thật lòng với tớ... Cậu nghĩ thử xem, anh ấy nói vậy là có ý gì?”

Là ý gì nhỉ?

Tôi đang miên man suy nghĩ thì Cảnh Mạc Vũ gọi điện. Nghĩ đến chuyện bạn chuyên gia nào đó đang rất mơ hồ về vấn đề tình cảm, tôi cảm điện thoại, đi ra ngoài hành lang mới bắt máy.

“Ngôn Ngôn...” Dường như anh đang đứng ở một nơi ồn ào nên tôi không nghe rõ.

“Vâng, tìm em có việc sao?” Lúc mới xuống máy bay, tôi đã gửi cho anh một tin nhắn báo tôi đã tới nơi an toàn, anh cũng đã trả lời tin nhắn của tôi.

“Không có gì!”

“Không phải anh nhớ em đấy chứ?”

Đầu máy bên kia trầm mặc trong giây lát, sau đó vang lên giọng nói khàn khàn của Cảnh Mạc Vũ: “Anh chỉ muốn nói với em, nếu em muốn gọi điện cho anh, em có thể gọi bất cứ lúc nào... Cho dù anh đang làm gì, em cũng không làm phiền anh.”

Trên hành lang nhiều người qua lại, tôi ngây người đứng đó, cười ngốc nghếch không biết bao lâu. Đến khi khóe miệng cứng đờ, cơ mặt đau nhức do cười nhiều, tôi mới định thần, vỗ lên má mình. “Vâng, em biết rồi!”

Buổi đêm giữa hè, ánh trăng như dòng nước trút xuống, sắc đêm tĩnh mịch bị phá vỡ bởi tiếng thở đều đều của những người đang trong giấc ngủ say. Tôi và Tâm Tâm chen chúc trên chiếc giường chật chội của cô ấy, thì thào tâm sự.

“Tại sao cậu đột nhiên nghĩ đến chuyện tỏ tình với anh Trịnh?” Tôi hỏi Tâm Tâm.

Tâm Tâm nói, cô không muốn tiếp tục mờ ám. Quãng thời gian đẹp nhất của người con gái chỉ có mấy năm, cô không muốn uổng phí với mối tình đơn phương không thấy kết quả.

Tôi lại hỏi: “Nếu anh ấy không hề có tình cảm với cậu, chỉ coi cậu là bạn, cậu sẽ làm thế nào?”

Tâm Tâm không nghĩ ngợi, trả lời ngay: “Đương nhiên tớ sẽ buông tay một cách thoải mái. Tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng. Tớ đã từng thích, từng dửng dưng cảm bày tỏ, từng tranh thủ, không làm điều có lỗi với bản thân, như vậy là đủ rồi. Trên đời này, đâu chỉ có anh ấy là đàn ông, việc gì tớ phải treo cổ tự sát trên cái cây là anh ấy.”

Thái độ vô tư của Tâm Tâm khiến tôi cảm thấy hổ thẹn. “Tâm Tâm, cậu thử nói xem, có phải tớ kém quá không? Biết rõ anh ấy chỉ coi tớ là em gái, vậy mà tớ vẫn cố lấy anh ấy. Anh ấy cưới tớ, tớ lại được đăng chân lên đăng đầu muốn anh ấy yêu tớ, chỉ yêu một mình tớ mà thôi...”

“Con người là như vậy mà!” Tâm Tâm cảm thán. “Có thể sau này anh ấy yêu cậu, cậu lại chê anh ấy yêu không đủ sâu sắc, không đủ mãnh liệt...”

“Vậy sao?” Tôi tự hỏi bản thân. Giả dụ thời gian quay về nhiều năm trước, tôi muốn điều gì nhất? Thật ra lúc đó, tôi chỉ muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là tôi đã mãn nguyện. Hóa ra không phải anh ấy cho tôi quá ít, mà là tôi đòi hỏi quá nhiều.

“Ừ, đúng là tớ đã quá tham lam!” Tôi nói.

“Cũng không phải cậu tham lam mà vì cậu đã bỏ ra quá nhiều, yêu quá sâu sắc...” Tâm Tâm đột nhiên trở mình, nói với tôi. “Cậu và anh ấy lớn lên cùng nhau, nhất định từng trải qua nhiều chuyện đáng yêu, mau kể cho tớ nghe đi!”

“Được thôi, lúc mới sinh, tớ vô cùng thích mút đầu ngón tay của anh ấy trước khi đi ngủ. Anh ấy sợ nhất khi tớ dùng đầu lưỡi liếm ngón tay của anh ấy nhưng nếu không cho tớ làm vậy, tớ sẽ khóc xé ruột xé gan...”

Tôi kể cho Tâm Tâm nghe rất nhiều chuyện lúc chúng tôi còn nhỏ, đến khi Tâm Tâm không còn lên tiếng, tôi ngược nhìn rèm cửa sổ màu trắng được nhuộm bởi ánh trăng nhân nhật. Tôi không hề buồn ngủ, xoay đi xoay lại bao lần cũng chẳng thể chợp mắt. Trong đầu tôi lại vang lên câu nói của Cảnh Mạc Vũ: “Cho dù anh đang làm gì, em cũng không làm phiền anh.” Đầu óc nóng ran, tôi mò điện thoại di động, rón rén đi ra khỏi phòng ký túc.

Tôi đứng ở hành lang không một bóng người, dưới ánh đèn tối mờ, trong không khí phảng phất mùi nước giặt quần áo. Khi nhìn thấy đồng hồ hiển thị trên màn hình, đầu ngón tay đang chuẩn bị bấm số điện thoại của tôi hơi do dự. Bây giờ là hai giờ sáng, chắc Cảnh Mạc Vũ đã ngủ say. Nhưng tôi rất muốn hỏi anh một câu: “Có phải tôi gọi điện vào bất cứ lúc nào cũng không làm phiền anh?”

Cứ để bản thân bưng bình một lần, tôi bấm số điện thoại của Cảnh Mạc Vũ, đợi đến ba hồi chuông nếu anh không bắt máy, tôi sẽ cúp điện thoại. Nào ngờ mới có một hồi chuông, đầu máy bên kia đã truyền đến giọng nói đầy quan tâm của anh: “Muộn như vậy rồi mà em vẫn chưa ngủ sao?”

Đêm khuya tĩnh mịch, giọng nói tôi muốn nghe nhất vang vọng bên tai, tôi lập tức có cảm giác xương cốt vỡ vụn, hai chân mềm nhũn, phải dựa vào tường mới đứng vững. “Vâng, em không ngủ được. Em không quấy rầy giấc ngủ của anh đấy chứ?”

“Không, anh vẫn chưa ngủ.”

“Sao thế? Công ty gặp chuyện phiền phức à?”

“Cũng không phải quá phiền phức. Con trai chú Thanh lén lút lấy một khoản tiền của công ty để mua bán vàng nhưng bị lỗ chẳng còn một đồng. Người của phòng Tài vụ thấy không che giấu nổi mới báo cho anh biết. Tối nay anh đi gặp chú Thanh, chú ấy nói thẳng, chú ấy không can thiệp, để anh tự giải quyết.”

“Hà? Chú ấy có thái độ kiêu gì thế?”

Cảnh Mạc Vũ không trả lời, tôi thoáng nghe thấy hơi thở nặng nề của anh.

Những năm qua, tuy không bao giờ hỏi đến chuyện làm ăn của ba nhưng tôi vẫn biết không ít tình hình của công ty. Ba tôi là người trọng tình nghĩa. Đám huynh đệ của ông giới thiệu người thân, bạn bè đến Cảnh Thiên làm việc, ông đều không từ chối. Vì vậy, công ty Cảnh Thiên thời ông còn quản lý chẳng khác gì doanh nghiệp nhà nước. Các phòng ban nhét đầy người vô tích sự vào là nhờ các mối quan hệ. Ba tôi biết đám người đó như con một đực khoét công ty của ông nhưng ông vẫn bỏ qua.

Sau khi Cảnh Mạc Vũ tiếp quản Cảnh Thiên, anh lạnh lùng sa thải đám người vô dụng thì tình hình mới được cải thiện. Mặc dù vậy, Cảnh Mạc Vũ vì muốn giữ thể diện cho ba tôi nên vẫn phải giữ lại vài kẻ vô tích sự, con trai chú Thanh là một trong số đó...

“Ba có biết không?” Tôi hỏi.

“Cho ba biết cũng chẳng giải quyết được gì. Ba với chú Thanh là anh em cùng vào sinh ra tử, ba có thể đưa con trai chú Thanh vào tù? Anh đã xử lý đầu vào đây, không để các cổ đông khác biết chuyện này. Về khoản tiền đó, anh sẽ nghĩ cách khác bù vào.”

Tôi rất muốn khuyên Cảnh Mạc Vũ đừng nể nang quá, cứ giao người đó cho cảnh sát. Nhưng tôi hiểu tính anh, anh quyết định cho qua chuyện, không phải anh không nhìn ra tốt xấu, mà anh không muốn ba tôi ở giữa phải khó xử.

“Em biết anh không muốn làm ba khó xử, nhưng anh cũng không thể suốt ngày khiến bản thân lâm vào thế bí.”

“Không sao cả, đây là chuyện vặt, giải quyết rất đơn giản.”

Giải quyết rất đơn giản mà đến hai giờ sáng anh vẫn chưa ngủ? Còn tôi lại chẳng giúp được gì cho anh. “Hay là sau khi tốt nghiệp, em tới Cảnh Thiên làm việc, cùng anh chia sẻ khó khăn có được không?”

“Được thôi, có điều...” Giọng điệu của Cảnh Mạc Vũ mang ý cười âm áp. “Đến lúc đó em đừng trách anh là ông chủ đối xử hà khắc với nhân viên đây nhé!”

“Hà khắc em không sợ. Anh đừng giữ ‘quy tắc ngầm’ với nhân viên là được rồi.”

“... Quy tắc ngầm?” Giọng anh đột nhiên trở nên mờ ám. “Ý tưởng này... xem ra không tồi.”

Ý tưởng này xem ra không tồi? Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một hình ảnh hài hòa. Trong phòng họp nghiêm túc, Cảnh Mạc Vũ trầm tĩnh ngồi trước bàn hội nghị, nghe giám đốc các phòng ban báo cáo. Tôi mặc bộ đồ công sở ngồi bên cạnh anh, chăm chú ghi chép nội dung cuộc họp. Bàn tay anh ở dưới gầm bàn lặng lẽ sờ đùi tôi, nhẹ nhàng vuốt ve... Tôi vội cầm tài liệu che tầm mắt của mọi người, tiếp tục ghi chép...

Tưởng tượng đến cảnh này, tôi cắn ngón tay nhưng vẫn bật cười thành tiếng.

“Em cười gì vậy?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

“Không có gì, em đột nhiên nhớ đến vụ cô bạn Tâm Tâm Mơ Hồ của em hôm nay chủ động tỏ tình. Cô ấy hẹn gặp người ta ở quán bar...”

Tôi kể chuyện của Tâm Tâm cho Cảnh Mạc Vũ nghe, anh nhún vai nghe tôi nói... Nói hết chuyện của Tâm Tâm, chúng tôi tiếp tục tán gẫu, chuyện thời đại học đến trung học, rồi tiểu học đến mẫu giáo...

Hai chân tê cứng nhưng tôi vẫn còn nhiều chuyện muốn nói với anh...

Kết quả của việc sinh hoạt không đúng giờ giấc là hôm sau đi làm, mắt tôi thâm quầng như trang điểm màu mắt khói. Khi vào phòng Tiêu thụ, tôi đã hù dọa không ít đồng nghiệp. Nhìn thấy tôi, Dương Dĩnh dù đang bận rộn cũng lập tức quan tâm, hỏi han sức khỏe của tôi. Tôi buột miệng trả lời: “Em khỏe nhiều rồi.”

Thấy tôi không muốn nói, chị ta cũng không hỏi nhiều mà tìm một tập tài liệu trên bàn làm việc đưa cho tôi, nói đây là tài liệu liên quan đến dự án với Cảnh Thiên, bảo tôi nhanh chóng tìm hiểu.

“Chị Dĩnh, dự án với Cảnh Thiên thế nào rồi?”

Dương Dĩnh báo cho tôi biết, hai ngày nay lãnh đạo công ty đều tiến hành họp bàn. Để bày tỏ thái độ coi trọng dự án, Tổng giám đốc quyết định, đích thân cùng Giám đốc Trần và hai kỹ sư của phòng Kỹ thuật tới công ty Cảnh Thiên để đàm phán cụ thể. Sau khi đàm phán xong, công ty sẽ cử tôi và Dương Dĩnh theo dõi dự án này.

Tôi nóng lòng hỏi: “Bao giờ chúng ta mới được điều sang bên đó?”

“Nếu sắp bàn công việc thuận lợi, có khả năng tuần sau chúng ta sẽ đến thành phố A.”

Một tuần không lâu nhưng đối với một thiếu phụ đang yêu đến mức thần hồn điên đảo, cách xa một giây cũng là quá dài.

“Em biết rồi!” Để che giấu nỗi thất vọng, tôi ôm tập tài liệu về chỗ ngồi, tập trung tinh thần giở từng trang tài liệu. Trong lúc xem tài liệu, tôi chợt nhớ ra mình còn một việc quan trọng cần làm nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Đến giờ nghỉ trưa, nghe một đồng nghiệp mới kết hôn kể chuyện muốn có con, tôi mới nhớ ra, tôi cần đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, xem bây giờ tôi có thể sinh một đứa cháu ngoại trắng trẻo, mập mạp cho ba tôi được chưa.

Ngày hôm sau vừa khéo là cuối tuần. Năm giờ sáng tôi đã tỉnh dậy, sau đó đến bệnh viện lớn nhất thành phố T, lấy số phòng khám của chuyên gia. Thời buổi này chuyên gia đầy rẫy nhưng muốn gặp một chuyên gia thật sự khó vô cùng. Tôi ngồi ở phòng chờ ngáp ngán ngáp dài không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cô y tá cũng gọi tên tôi. Tôi lập tức đứng dậy, cung kính đi vào gặp bác sĩ là chuyên gia giàu kinh nghiệm.

Trong phòng khám, một bác sĩ trẻ, nho nhã ngồi trước bàn khám bệnh. Tuy anh ta đeo khẩu trang che kín nửa gương mặt nhưng từ đôi mắt sáng ngời và làn da nhẵn mịn ở đuôi mắt, có thể đoán anh ta không lớn hơn tôi là bao. Tôi nghi hoặc đưa mắt nhìn bên trong phòng khám, mong chờ có thể nhìn thấy bóng dáng của vị chuyên gia cao tuổi. Kết quả, bên trong chỉ có cô y tá trẻ.

“Rất tiếc phải báo cho cô biết, hôm nay tôi là bác sĩ khám ở đây.” Bác sĩ trẻ ngồi phía đối diện lên tiếng. “Nếu cô không tin tưởng y thuật của tôi, cô hãy đợi đến ngày mai để Giáo sư Vương khám cho.”

Tôi lén nhìn bảng tên của anh ta. Văn Triết Lỗi, bác sĩ - Phó chủ nhiệm. Tôi mỉm cười, trả lời anh ta: “Chỉ dựa vào trình độ tâm lý học của anh, y thuật chắc không thành vấn đề.”

Anh ta cười cười. “Cám ơn! Xin hỏi, cô thấy khó chịu ở đâu?”

Tôi kể lại toàn bộ quá trình phát bệnh với anh chàng bác sĩ trẻ. Nghe xong, anh ta kiểm tra một lượt từ đầu đến chân tôi, xem kết quả kiểm tra rồi kết luận:

“Cô bị bệnh thiếu máu cơ tim bẩm sinh. Do cô rơi vào tình trạng căng thẳng kéo dài, mệt mỏi quá độ hay vận động kịch liệt, dẫn đến nhịp tim thất thường...”

“Bệnh tình của tôi có nghiêm trọng không?” Tôi hơi sốt ruột.

Anh chàng bác sĩ xem kết quả kiểm tra, trả lời: “Không nghiêm trọng.”

Không nghiêm trọng thì tốt, tôi vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng anh ta nói tiếp: “Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên, nếu cô không tích cực điều trị, bệnh tình của cô có khả năng đe dọa tới tính mạng bất cứ lúc nào.”

“Hả? Thế mà... anh bảo không nghiêm trọng? Vậy bệnh như thế nào mới được coi là nghiêm trọng?”

Anh ta đưa mắt nhìn gương mặt đang khiếp sợ của tôi. “Sáng nay có một bệnh nhân bị suy tim, phải tiến hành ca mổ ghép tim trong vòng ba tháng.”

Ồ, so với người đó, bệnh của tôi đúng là không nghiêm trọng. “Tôi nhất định sẽ tích cực điều trị. Tôi có cần nhập viện không?”

“Không cần, tôi kê đơn thuốc cho cô, cô hãy dùng theo chỉ dẫn, sau hai đến bốn tuần tới bệnh viện khám lại một lần.” Anh chàng bác sĩ vừa cầm cúi viết vào quyển sổ y bạ vừa giảng giải những điều người mắc bệnh tim cần lưu ý.

“Vậy... tôi có thể sinh con không?” Để tránh bị hiểu nhầm, tôi giải thích ngay: “Tôi đã kết hôn, ba tôi muốn sớm được bồng cháu nội... À không, cháu ngoại.”

“Với thể trạng hiện tại của cô, mang thai sẽ có khả năng gây đột tử. Tôi khuyên cô nên dùng thuốc điều trị từ sáu đến tám tháng rồi thực hiện các bài tập rèn luyện sức khỏe phù hợp trong mười hai tháng. Đợi chức năng tim hồi phục bình thường, đến lúc đó cô có con cũng chưa muộn...”

“Vâng.” Tôi nghiêm túc gật đầu.

Anh chàng bác sĩ dừng bút, hỏi tôi: “Ông xã cô có biết bệnh tình của cô không?”

“Tôi không cho anh ấy biết, tôi không muốn anh ấy lo lắng.” Hai mươi năm qua, tôi chưa bao giờ mắc bệnh gì nghiêm trọng, thỉnh thoảng bị cảm sốt, bản thân tôi chẳng thấy lo lắng, vẫn ăn uống bình thường như ba tôi và Cảnh Mạc Vũ không rời xa giường bệnh của tôi một bước, cứ như tôi mắc bệnh hiểm nghèo. Nếu họ biết tôi bị di truyền bệnh tim từ mẹ, có lẽ nửa đời sau của tôi sẽ phải nằm trên giường.

Văn Triết Lỗi ngẫm nghĩ, cuối cùng tôn trọng ý kiến của tôi. “Xem ra tình cảm vợ chồng cô rất tốt. Tôi sẽ kê thêm Nitroglycerin cho cô. Cô hãy uống trước khi sinh hoạt tình dục, nó có thể giúp cô dẫn huyết mạch, phòng ngừa con

đau tim. Có điều, với tình trạng của cô bây giờ, nên giảm bớt chuyện chăn gối thì tốt hơn.”

“...” Giảm bớt? Tôi mới cưới chưa bao lâu...

Là một người vốn ham hiểu biết về vấn đề học thuật, tôi cúi đầu hỏi nhỏ bác sĩ Văn đang ghi chép bệnh án cho tôi: “Cần giảm đến mức nào?”

Anh ta không dừng bút. “Mỗi tuần một lần.”

Tôi giơ ngón tay nhằm tính số lần của tuần trước, một bàn tay không đủ.

Tôi lặng lẽ tưởng tượng phản ứng của Cảnh Mạc Vũ khi nghe nói đến tần suất mỗi tuần một lần. Sau đó, tôi có một quyết định sáng suốt, mặt dày yêu cầu bác sĩ: “Phiền anh kê nhiều Nitroglycerin cho tôi một chút, theo lượng một năm luôn cũng được.”

Anh chàng bác sĩ nhướng mắt nhìn tôi rồi cúi xuống thêm một số không vào phần Nitroglycerin. “Cô cần phải chú ý, không thể sử dụng quá nhiều.”

“Chú ý gì cơ?” Tôi nhất thời không hiểu ý anh ta.

“Ví dụ như...” Anh chàng bác sĩ hắng giọng. “Chọn tư thế tiết kiệm sức lực, động tác không được quá mạnh. Tốt nhất nên bảo chồng cô rút ngắn thời gian...”

Không đợi anh ta nói hết câu, tôi cầm quyển sổ y bạ và đơn thuốc, chạy một mạch ra khỏi phòng khám.